

Ангел Грънчаров – Елтимир

Програма за Национална съпротива

БЪЛГАРИЯ
НАД ВСИЧКО

2008

© Ангел Грънчаров – Елтимир
© БЪЛГАРИЯ НАД ВСИКО, 2008
ISBN 861-929-092-008-4

ПРЕДВАРИТЕЛНО ОБЯСНЕНИЕ

От няколко години насам ме подтикват да напиша Програма с конкретни предложения за конкретни действия. Отлагах със съзнанието, че Моделът не е изчерпан, и че на българите е съдено да преживеят още измами, докато осъзнаят, че всичко официално е измама. Моделът вече се изчерпа. Предстои лъжата и измамата да бъдат заменени с груба принуда, със силови методи. Времето на Програмата дойде. Само че каква да бъде тази Програма?

Много лесно е да се вземат няколко десетки програми от стотиците регистрирани партии и да се препишат най-красивите точки. И какво? Ще се роди поредната безсмислица. Затова реших да почна с аргументите. Да разясня защо предлагам точно този метод на действие, да посоча мотивите и обстоятелствата. Може би не съм на верен път, може би греша. Може би отново нищо няма да постигнем. Но това не е опитвано и съществува макар минимална вероятност да успее. Всичко останало се оказва негодно.

Сега за вас, към които са насочени думите ми. Вчера пуснах в Интернет неокончателния вариант на текста, макар без илюстрациите. Наистина, не знам как да ви го кажа. Предпочитам да замълча. Но не мога да се въздържа от няколко думи за страха, който забелязвам.

Мнозина, честни и смели до вчера българи, днес се спотайват страхливо. Боят се да не загубят малкото останала им сигурност. Да не загубят работата си с нейната оскъдна заплата. Треперят от мисълта, че могат да ги арестуват или пък направо да ги разстрелят за назидание. Ей, не виждате ли, че най-страшен от всичко е самият ваш страх? Той изпълва с увереност враговете ни и ги кара да се държат нагло. Сега е кратко затишие по много причини, утре войната срещу всички българи ще се разгори с нова сила. Ще ви отнемат и последното, което имате. Ще ви изхвърлят на улицата, за да настанят във вашия дом цигани, както това се случи в началото на 2008 година с вдовицата на Коци Иванов от Монтана. Коци беше съратник на Илия Минев. На същия Илия Минев, в чието име днес се кълнат демократите. Обаче същите

демократи не се посвениха да изхвърлят неговата вдовица от дома, в който тя живееше. По същия начин ще постъпят и с вас. Тогава какво ще направите? Ще можете ли изобщо нещо да направите? От какво толкова ви е страх? Погледнете ме – нито за миг не съм се примирявал с българоубийците, а съм още жив. Българският Бог бди над нас, когато и ние сме с Него.

Малко се обезверих, признавам си. Обезверих се от вашата нерешителност, от неверието ви, от страха, който ви изпълва целите. Но ще продължа, защото някога сам си избрах този път. Ще извърша онова, което съм длъжен да извърша, а за повече не знам дали ще имам сили. Ако някой е на мнение, че може още нещо – нека го направи. За мен ще бъде достатъчно, ако дори само десет човека са разбрали какво пиша в тази програма, както и в някои от другите, придружаващи Програмата текстове. Ако някой търси готови, съвкани истини, поне от мен няма да ги получи. Моята цел е вие самите да стигнете до верните изводи. Ако някой иска ясни и конкретни заповеди, аз няма да ги изрека. Не съм командир, нито водач, а само вестител. Ако някой си мисли, че аз или който и да било сам човек ще свърши всичко – греша. Един поставя диагнозата, втори пише рецептата, а трети приготвя лекарството. Лечението е дело на самия болен. А сега България и българския народ са болни, много болни. България е натикана в тунел, от който измъкване не се предвижда. Но аз вярвам, че както много пъти, така и днес Българинът ще намери сили да се опълчи срещу неизбежното и да го победи. Желая ви успешно измъкване от Тунела на Смъртта, в който ни натикаха комунисти и демократи.

ВЛАСТТА НА ЗЛОТО – I част

Още в началото на 90-те години виждахме задаващия се геноцид над българската нация. Опитвахме се да предупредим. Обявиха ни за екстремисти. Новите демократи, довчерашни комунисти обявиха българския национализъм за най-лошото нещо на тоя свят. Той, национализмът щял да спре приобщаването ни към цивилизования свят. Той, национализмът щял да ни отдалечи от демокрацията и да ни натика в пещери. Видяхме какво се случи без национализъм. Цивилизованият свят се оказа циганизован, демокрацията се разви в две основни направления: демонокрация и демокраДция, а мечтаният либерален модел ни върна в средновековието. Като затворят АЕЦ “Козлодуй” ще тръгнем още по-бързо напред – към Каменната епоха. Даже не към медно-каменната, защото дотогава циганите ще изпокрадат всичкия останал метал в България. Защо и как допуснахме това да се случи? Как ще приключи унищожителния процес, ако не го прекъснем? Можем ли да променим съдбата си? Можем ли да спасим българската нация?

Можем, разбира се, че можем. Можем, ако осъзнаем какво и защо се случва. Можем, ако поискаме.

Допуснахме сегашната ситуация по няколко причини. Първата причина беше, че повярвахме в някакво измамно противопоставяне между комунизъм и демокрация. Ние не разбрахме навреме, че комунистите са се продали на демократите, че са продали и нас. Втората причина беше в силата на нашите врагове и отсъствието на съюзници. Третата причина е нашето неумение да водим борбата. И ако първото вече е ясно и на последния глупак, а второто не можем да променим, то третото зависи изцяло от нас. Не го ли направим, до 2030 година бивша България ще бъде разделена между турци и евреи, а нас просто няма да ни има. До тогава е предвидено ние, българите да бъдем разпилени по света, а които от нас останат тук, да бъдат ликвидирани физически. Предимно от ненаказуемите, от недосегаемите от закона цигани. После изстреблението и тях няма да ги подмине, но то е предмет на друг разговор.

Българският пациент и неговите демократични лекари

Пред мен е статия, която написах в края на 1991 година и публикувах във в-к “Български глас”, издание на БНРП, Българската национално-радикална партия. По-долу цитирам откъси от нея. Виждам, че дори тогава, в началото, преди 14 години не съм допуснал особени грешки в преценката си за бъдещето. Методите за противодействие, предлагани от мен тогава също в общи линии не са погрешни. Тогава къде сбърках, какво не направих, защо моята статия потъна в потока от вестникарски публикации, без да бъде забелязана?

Няма да правя разбор на пропуските. Вместо това ще опитам да ги поправя. Какво зависи от нас? Какво можем ние да направим? Какво може да направи всеки от нас, за да провалим плана на враговете ни? Според мен, промяната започва от мисленето.

Ние, българите преди всичко трябва да свикнем с мисълта, че живеем не в условията на някакъв си преход, не в условията на демокрация, а под чуждо робство. България вече не е наша, българска държава и ние трябва да приемем тази мисъл. Ние сме окупирана държава и оттук трябва да тръгват нашите мисли, когато предприемаме едно или друго действие.

Ето какво писах през 1991 година: “Отвсякъде ще дойдат пришълци, които ще ви предлагат всевъзможни сделки. Не им вярвайте, колкото и изгодни да ви изглеждат предложенията. Никой не ви мисли доброто, всеки идва при вас да ви граби, защото всеки мисли как да спечели от вас. Не се лакомете за големи суми, защото парите могат да се обезценят и да се превърнат в куп ненужна хартия. Имуществото, с което те идват е ваше, защото с ваш труд е спечелено. Морални са всякакви действия срещу грабителите, защото българските богатства ще останат на българска земя.

Укривайте своите доходи, не излагайте на показ своето имущество. Правете всичко, което ви е по силите, за да плащате колкото си може по-ниски данъци, а когато е възможно, нищо не плащайте. Вашите пари отиват за въоръжаване и заплати на антибългарите, отиват за унищожаване на българската нация. Не е ли престъпление сами да купим ножовете приготвени за нас и нашите деца?

Не вярвайте на властта. Те е небългарска. Недоверието към представителите на антибългарските сили е залог за нашето оцеляване. Тези представители невинаги съзнават какво вършат, но вие не ги допускате до себе си. Те са слуги на една чужда сила и техните действия са враждебни на нашите интереси. Това, което нашият враг желае, е вредно за нас.

Сътрудничеството с предатели и пришълци е предателство към българската нация и българските национални интереси. Наказвайте предателите и враговете, когато случите сгоден момент за това. Спомнете си българските хайдути, останали като герои в народната памет. Не се излагайте на прекомерни рискове,

но и не съжбялявайте небългарите, защото те към вас съжаление не изпитват.

/.../ Търсете доказалите себе си националисти, търсете преминалите през огъня на борбата българии. Те имат достатъчно опит и знаят как да поведат новата борба. Мнозина от нас ще бъдат премахнати, но не всички ни ще успеят да премахнат. Ние ще съществуваме, докато съществува български народ! Ние ще се борим за своя народ, докато дишаме!

Когато не можете да се свържете с някой от нас, създавайте свои организации, създавайте групи за защита на вашите интереси и не допускайте в тези групи случайни лица. Наказвайте провокаторите така, че те да не смеят дори да ви доближат. Съюзявайте се по родов признак, търсете изпитани хора, но вашите организации трябва да са здрави и стегнати. Само когато бъдете сила, ще можете да се защитите.

Задава се буря, българии! Не се оставяйте бурята да ви повали. Бъдете винаги Българи, за да бъде и Бог с България!”

Пак казвам, като чета написаното преди 14 години, големи грешки не мога да открия. Може би малко повече вярвахме в демокрацията, може би недостатъчно осъзнавахме, че демокрацията и комунизма са рожби на една и съща зла сила. Обаче предусещах задаващия се кошмар и се опитах да му противодействам. Вярвам, че предложенията ми са приложими и днес. Какво означават обаче тези думи? Как да се приложат на практика?

Представете си, че срещу вас стои кмет, областен управител, съдия, депутат, министър – няма значение точно какъв. Пред вас стои представител на една от трите власти. Как ще погледнете на него? Като на голям човек? Като на заслужила, преуспяла личност? Това ще бъде най-голямата ви грешка. Допуснете ли дори за миг, че облеченото със скъпи дрешки въпросно нищожество е голям шеф, “голяма работа”, вие вече сте паднали в неговия капан. Пред вас стои дребен мошеник. Пред вас стои слуга на онези враждебни на България сили, които искат да унищожат нашата държава и нашия народ. Пред вас стои жалък предател. Да, той е облечен с лъскави дрешки, часовникът му струва колкото годишния ви доход,

вози се в скъп автомобил. Но това жалко човече, това слугинче, тази дребна душица с нищо не ви превъзхожда като Човек, като Личност. На него му е дадена власт с едничката цел да ви навреди,

да вземе от вас, да ви излъже, да ви изиграе, а накрая да ви унищожи. Неговите лъскави дрешки, марковият му часовник, скъпата му кола – то е само процент от ограбеното. И ако вие сега живеете така зле, ако мръзнете, ако не си дояждате, ако не можете да се лекувате – то е, защото повярвахте на слугите на Злото. То е, защото тези слуги на Злото се обогатиха не благодарение на собствените си способности, а на ваш гръб и за ваша сметка. Това трябва да имате предвид, когато ви се случи да видите такъв. Самодоволният, нагъл “голедец”, стоящ пред вас е само кух балон, забогатял благодарение на вашата наивност и вашето доверие към него. Пред вас стои пратеник на Врага.

Чуйте само езика, на който ви говори – това не е вашият български език.

Погледнете кожата му, обработена със скъпа козметика – това чучело и на външен вид не е българин. Това двукрако нищожество вече е престанало и човек да бъде. Вие нямате нищо общо с него и то няма нищо общо с вас.

Ето, от тук трябва да започнем. От нашето отношение към тях. От дълбокото ни разбиране за истинската им същност. Едва когато при среща с подобен изрод вие усетите, че ви се гади от неговото присъствие, едва когато погнусата ви към тях, презрението ви към тях стане искрено, едва тогава ще сте спечелили първата битка. Едва тогава в душата си и в ума си ще сте престанали да бъдете техни роби. Едва тогава ще сте строшили веригите на измамата. Истинското въстание на робите ще е после. **21 октомври 2005 г**

ВЛАСТТА НА ЗЛОТО – II част

В предишния материал засегнах нуждата от недоверие към представителите на окупационната власт в България. Сега казвам, че същото, и дори в по-голяма степен се отнася до самите държавни институции. Защото ако в някой отделен чиновник, съдия, министър или кмет по някакъв начин проговори човешката му съвест, то **институциите са създадени с цел унищожение на българската нация.**

Какво представлява днешна България? Всичко друго, само не държава на българите.

На 21 октомври Георги Ифандиев бе поканил в своето предаване “Между редовете” по телевизия СКАТ някакъв Михаил Трендафилов. Темата беше за плана “Нева”. И почнаха едни цифри, едни имена, едни ръкомахания. В крайна сметка стана ясно, че в края на 80-те години комунистическата върхушка в България с помощта на Запада и при съучастието на съветското ръководство е успяла да открадне около 15 милиарда долара. Сензационно разкритие, нали? Ами! Разкритието щеше да бъде сензационно, ако беше казана цялата истина. А цялата истина е, че парите не са били откраднати. Тези 15 милиарда са сумата, срещу която България е била продадена. Заедно с населението. Западът е да купи народа, близки до време – доста по-голяма сума – 150 милиарда долара, откраднати от върхушката на България. Но в случая нас ни интересуват механизмите, които са превърнали в безгласни роби.

Да видим в тая наша бивша държава на какви институции се радваме. Почваме от Държавния глава. След Петър Младенов,

тримата български президенти са от небългарски етнически произход. През 1999 година тогавашният вицепрезидент Тодор Кавалджиев в частен разговор бе принуден да се съгласи, че България е престанала да бъде държава. Значи държавния глава спокойно можем да го отпишем. Българинът трябва да разглежда президентската институция като насочена срещу неговите интереси. Като насочена срещу интересите на неговите близки и приятели. Българинът няма свой президент и трябва да свикваме с тази мисъл.

Следва Народното събрание, законодателната власт. Представените там управляващи партии също се оглавяват от лица с небългарски произход. В Народното събрание присъства една откровено терористична и антибългарска партия – ДПС. В Народното събрание седят доказани престъпници и този факт се приема за нормален. Дори най-беглия анализ ще покаже, че българското Народно събрание може да представлява всеки друг, но не и българския народ. Също и законите, приемани там. Те не са в полза на българите. Законите, приемани от българското Народно събрание целят пълното унищожение на българския народ. Българското Народно събрание е събрание на българоубийци. Наскоро бе изнесена справка, според която за последните 16 години така нареченият “Парламент” е взел 20 776 незаконни решения. Защо изобщо някой смята приетите от тях закони за законни? Спомнете си как потънаха в парламентарната тоалетна 500 хиляди български подписи с искане за спасяване на АЕЦ “Козлодуй” и ще разберете, че депутатите в българското Народно събрание не смятат българина изобщо за човек. Ако пък случайно някои от тях го смятат, то си мълчат пред страх от репресии. От такова Народно събрание законност и справедливост не можем да чакаме.

Следва изпълнителната власт. С министър-председател евреин. И с предишния министър-председател, той пък беше от някаква мулти-националност. И по-предишния – циганин. Не че в една или друга народност има нещо лошо, обаче всеки човек така е устроен, че първо помага на своите, а едва после на чуждите. Така че какво можем да очакваме от правителства, ръководени от небългари? С министри бандити. С министри крадци. С министри морални изроди.

Както и да разглеждаме действията на изпълнителната власт, те са насочени определено срещу българския етнос. Често пъти и в разрез с действащите закони. Изпълнителната власт се грижи как да вземе повече от народа и да разпредели взетото между свои хора. Ще бъде престъпление пред децата ни и пред самите нас, ако приемем, че една такава власт е и може да бъде законна. За българска изобщо не говорим. Коя от всичките власти е българска? Съдебната? С прокурори, приятели на мафиози и терористи. Със съдии, съдещи не по закон, а според размера на платения подкуп. С адвокати, които откровено отказват да те защитават, защото си етнически българин.

Четвъртата власт ли е българска? С германски, израелски, португалски, турски и руски вестници? С антибългарските телевизии? С чалгаджийските си радиостанции? Кое от тези небългарски информационни средства ще ви каже истината за днешна България? Кое например ще изрече истината, изписана миналата година върху стената на клуба на НДСВ в Добрич "Всички политици са българоубийци"? през 2001 година писах: „В България съществува пълна свобода на словото. Но само в случай, че не проповядваш: фашистка, расистка, нацистка, шовинистическа, националистическа, патриотическа, антигеноцидна, антикомунистическа, антисоциалистическа, антинационалсоциалистическа, антиглобалистическа или друга

антидемократична идеология. Свободата на словото в България е гарантирана, освен в случаите, когато не е насочена срещу: евреи, цигани, негри, търговци на едро, търговци на наркотици, норвежци, американци, турци, членове на управляващи партии, японци, китайци, милионери, ескимоси и други етноси; срещу демократи, социалисти, комунисти, либерали, марксиста, икономисти, прависти, хитлеристи, министри, рецидивисти и прочее демократични субекти; срещу депутати, бивши, настоящи и бъдещи, срещу приватизатори, мобилизатори, модернизатори, реформатори, мафиотизатори, срещу членове на техните семейства, срещу техните братовчеди и приятели, срещу наемни убийци, срещу масови убийци, срещу чужди шпиони. Спазваш ли тези малки ограничения, можеш да си говориш и пишеш на воля срещу българите в бивша България. В България свобода има колкото щеш. Имаме си даже и Движение за свободи. Само че то пък има твърде малко общо с българите. Та за България ли ни беше думата или за свободата?”

Данъчните, които събират данъци почти само от етнически българи. Социални служби, които подпомагат с малки изключения почти само етнически цигани.

Полицията, която не смее да защити българи, когато те са обект на цигански изстъпления. Здравеопазване, изградено на принципа “умори бедния”. Разорените читалища, претопените паметници на български герои, разпродадените и подарени съкровища на българската история. Кое в България още е

българско? Кое? Кое, освен обезверения и измиращ български народ? Погледнете изрезката от в-к “Български глас”, това е писано още през 1991 година. Нима написаното не се сбъдна? Какво още чакаме?

Няма никакъв смисъл да се обръщаме към институциите. Нито помощ, нито закрила, нито съдействие ще получим от тях. Тях изобщо не ги е грижа за тежкото ни положение. Днешните уж български институции съществуват не за да помагат на българина, а за да го унищожат. Докато им вярваме, докато се надяваме, докато разчитаме на тях при решаване на нашите проблеми, нищо добро не ни очаква. В една държава институциите биват създавани заради народа. Да гарантират живота му, да го бранят срещу несправдите. Тук се случва обратното. Народът се превърна в храна за ненаситните институции, те се хранят с него, докато не го изядат. Затова не им вярвайте. Не разчитайте на тях, не се надявайте. Свикнете сами да си бъдете помощ и опора. Свикнете да търсите близки хора при решаване на сложни проблеми. Обграждайте се с приятели. Помагайте си един на друг. Само така ще бъдете поне в относителна безопасност.

Някога знаех, че е по-добре да си здрав, но богат, отколкото болен, но беден. Сега ми казват, че съм длъжен да бъда беден и болен, за да могат някои си Поган, някой си Саксофонски, някой си Сер гей, Моника Праси или Лидия Шугава да забогатяват още повече. Хубаво, ама на мен такава демокрация не ми харесва. Предпочитам да живея по-добре, отколкото гореизброените и бюлюкът около тях да натрупа някое и друго милионче и милиардче в повече. Аз не искам моя живот и живота на семейството ми да принадлежат на типове, скъсали с всичко човешко в себе си. Аз не искам нито комунизъм, нито демокрация. Аз искам да живея.

Няколко думи за „социалното здравеопазване”. Представете си нормален, работещ човек, който много години редовно си плаща всички данъци и здравни осигуровки. Този човек в един прекрасен миг се разболява тежко. Първото, което ще установи е, че въпреки всички осигуровки, той пак е принуден да дава пари за лечението. Иначе просто няма да бъде лекуван, няма даже изследвания да му направят. Плащай или чакай – ако трябва с години чакай, без пари нищо няма да дочакаш. После идва ударът с болничните. Тъй като човекът се е разболял тежко и втори месец е в болнични, не

получава заплата. Болничните щели да бъдат изплатени дявол знае кога. Какво се случва, ако този човек няма близки, които да му помогнат? Спират му тока, няма пари за храна. И така нататък, докато човекът умира. Обикновено смъртта настъпва след седмица-две. Ето, това е нашата „социална държава“. Ако беше евреин, циганин или представител на някое сексуално или религиозно малцинство, помощ щеше да се намери. Но не и за българина, който цял живот е бил съвестен към държавата и без да гъкне си е плащал с надеждата, че когато изпадне в нужда, тя, държавата ще го защити. Ядец! Държавата, намираща се във властта на българомразци само ще му помогне да умре по-бързо. Аз обвинявам нашите законодатели, както и висшата изпълнителна власт в масови умишлени убийства на българи. Аз обвинявам така наречения Конституционен съд в съучастие с убийците. Аз апелирам за смъртни присъди на всичките тези престъпни типове, когато в България бъде възстановена българската Държава, и когато бъде създадена истинска съдебна система. Имам предвид конкретен случай и нека някой демонокрад се опита да ме опровергае. Няма никакъв смисъл да плащаме здравни осигуровки, които отиват за лечението на циганите, а нас ни оставят да мрем като кучета. Това е реалността, колкото и да не ни харесва. Не ни остава нищо друго, освен да променим реалността. В противен случай ние, българите ще бъдем изтребени до един.

Държавата вече не е наша. Българската държава попадна в чужди ръце и тази чужда държава разгроми нашите български кръгове – семейство – род – племе – народ. Ако сме все още българи, ако е останало все още нещо Българско в нас, нека ние на свой ред унищожим тази българоубийствена система и нейните нечовешки правила. Нека я съсипем така, както тя съсипа нас и нашия живот. Нека я изметем оттук. Да я пратим откъдето е дошла. А после върху разчистеното място нека отново издигнем нашия български Дом.

23 октомври 2005 година

ВЛАСТТА НА ЗЛОТО – III част

Представете си следната картина: вървите по улицата и виждате, че на земята лежи нещо като депутат. Или съдия. Или министър. Или лидер на парламентарно представена партия. Лежи там нещото и моли за помощ. Какво ще направите? Какво ще бъде най-добре за вас да направите? Заобиколете го, подминете го и не се обръщайте назад. Направете се на разсеяни. Престорете се, че нищо не сте видели. Което не е далеч от истината, защото нещото всъщност е едно надуту нищо. Ако видите, че застрелят, намушкат с нож или блъснат с кола такъв, кажете си, че няма значение за вас и за живота ви. Че всичко е наред, че човек не е пострадал. И пак няма да сбъркате, защото нещото отдавна е престанало да бъде човек. И че ако все пак на нещото нещо се е случило, то не ви засяга. И то наистина не ви засяга. Ако утре ви извикат и ви

попитат какво сте видели, отговорете, че нещо в тоя момент ви е прилошало, притъмняло ви е пред очите и вие нищо не сте видели. И че нищо, ама нищичко не си спомняте. Притъмняло ви е от глад, от стрес, от студ – малко ли има от какво да ви притъмнее. И то благодарение на нищото. Били сте замислени за вашите грижи и не сте видели чуждите. Това е

правилната реакция в случай, че нещо се случи с някой от тях.

Те не ви жалят, защо вие да ги жалите? Те не ви смятат за хора, защо вие трябва да мислите за тях като за хора? Многоименната партия на “политическия елит” ви обрече на смърт – вас, вашите семейства, близките и приятелите ви. Защо вие трябва да спасявате някого, принадлежащ към същия този елит, ако така се случи? Не отказвайте направо, не го изричайте с думи, щом се страхувате. Но не помагайте. Колкото повече от тях умрат, толкова по-добре ще живеете вие утре. Тяхната смърт е живот за вас.

Също както те гледат да уморят целия български народ, за да осигурят себе си и своите поколения. Мизерията озлоби българина. Изчезнаха дружелюбието, приветливостта. Ние, българите почнахме да се ядем един друг. Не е ли по-разумно, по-полезно вместо да се ядем помежду си, вместо да се мразим и да си завиждаме взаимно, да насочим събралата се ненавист към тях. И тях да изядем. Да насочим своята омраза към изродите от меките кресла и лимузините, които ни донесоха толкова мъки и страдания.

Сега ще кажете, че подобни събития не се случват. Че “елитът” си има лимузини, охрана, че едва ли ще се наложи точно вие да им помагате. Не бъдете толкова сигурни. Животът често си прави шеги.

Елитецът е единен при защитата на своите кастови интереси. Единен е, когато трябва да ограби своя народ. Обаче сред елитеца нередко избухват малки битки. Някой откраднал повече от друг и почват скритите междуособни войни. И ето, Андрей Луканов бе застрелян като бездомно куче. Някой нагребил повече власт от друг и започват интриги и междуелитни раздори. И хоп, биват разстреляни Илия Павлов и Емил Кюлев. Асен засегнал интересите на Хасан и посред бял ден в центъра на София падат окървавени трупове. Или гърмят взривове. Накрая войната завършва, сключва се споразумение, обаче ситуацията вече е друга. Извършено е поредното преразпределение на териториите.

Само че това преразпределение трябва да бъде узаконено. В очите на циганизования, извинете – на цивилизования свят всичко трябва да бъде според правилата на канибалната демокрация. И тогава представителите на елитеца идват сред вас. Тогава идва часът вие да им засвидетелствате своето доверие, за да продължат те своята мародерска игра. Тогава при вас идва някоя си Маузер, някой си Сер Гей, някой си Кобур Саксофонски, някой си Аамед Духан, някой си Пешо Коня или Мангал Костов и почват да ви уверяват колко са добрички и чистички, как изобщо не са крали и колко много ви обичат. Разбира се, имената са напълно измислени и всяка прилика с реални субекти и преднамерена и неслучайна. Та някои си там ояли се свине идват и почват да ви убеждават колко прекрасно ще бъде за вас, ако вие отново ги

дарите със своето доверие. За да продължат да ви грабят и убиват, разбира се. Защото те друго не умеят да вършат. Тях за друго нищо не ги бива. Какво ще направите тогава, в този прекрасен миг?

По-добре си спомнете какво правехте досега. Гледахте ги зяпнали в алчните уста, следяхте ръкомаханията на грабливите им ръце и им ръкопляскахте. Нали са големи хора, как няма да им ръкопляскате, как няма да ги гледате зяпнали. После вие, малките хорица отивахте и пускахте малките бюлетинки с техните имена. Те доволно потриваха мазните си пухкави ръчички и продължаваха голямото плюскане. Хей, българи, не ви ли дойде акъла, че тая работа не може да продължава повече по този начин? Обърнете им гръб. Престанете да се надявате, че те ще ви помогнат. Почнете сами да си помагате. В бивша България вече няма правосъдие, няма полиция, няма здравеопазване, няма Народно събрание, няма правителство, няма нищо. В бивша България на власт е Законът на Джунглата. “По-силният изяжда по-слабия. Изяж, за да не бъдеш изяден.” Не ви казвам да правите нещо повече от онова, което прави оялия се и осрал се политически “елит”.

Не изпитвайте милост, не вярвайте в справедливостта на държавата и се оправяйте така, както е най-добре за вас. Дойде ли някой да ви граби, хвърлете го от терасата и после кажете, че е

скочил сам. Дойде ли някой да ви обере нивата, заровете го на три метра дълбочина и посадете върху него дърво. Дойдат ли сред вас онези от “елита”, посрещнете ги така, че никога да не посмеят да дойдат пак. Разберете, не почнете ли вие самите да съдите, да отсъждате и да изпълнявате присъдите, никакво правосъдие няма да дочакате. Никаква справедливост няма да има за вас. Я ги погледнете! За главния прокурор вадят документ, че е луд, а за върховния съдия – че е крадец и бандит. На това ли му казвате правосъдие? Не чакайте партиите “да ви оправят”, ами създавайте свои организации. Не пишете устава и не плащайте членски внос. Много по-важно е организациите ви да са здрави и да действат. И от действията им да настъпват резултати. И не ги регистрирайте. Помнете, че не вие трябва да се регистрирате пред изроденото подобие на държава, а тя, държавата трябва да се регистрира пред вас и чрез вас. Почнете сами, няма кой друг да го направи. Не го ли направите, очаква ви глад. Очаква ви мизерия. Очаква ви смърт. Това ли искате?

Искате ли да живеете по-добре, българи? Искате ли кошмарът да свърши? Искате ли да се отървете от пиявиците, смучещи вашата кръв? Ами тогава почвайте ги, какво още чакате?

Март 2006 година

Ах, не може така! Ах, ние сме циганизовани, извинете – исках да кажа цивилизовани! Ах, нека да действаме законно, да гласуваме за „нашите“, да бием с бюлетина подлеците, а не с карабина...

Няма да стане. Враговете ни са много, силни са и не си играят като нас на закони. Първо прочетете какво писах преди време, за какво предупреждавах и ми кажете дали не бяхме достатъчно търпеливи. Според мен търпението ни беше предостатъчно. Търпяхме докато ни хващаха за гушите, търпяхме, докато ни връзваха и ни повеждаха на дръвника, търпяхме, докато ни поставяха на колене и ни разкъсваха ризите, та брадвата да намери по-лесно целта си. Сега палачът се е изправил, острието блести на слънцето и ние очакваме фаталния удар. Още ли да търпим?

Хайде, прочетете, спомнете си какво изтърпяхме, а после вижте моите предложения за действие. Ако имате по-добри, само ще се радвам. Аз може да имам добро мнение за себе си, но съзнавам, че без България съм нищо. Същото се отнася до вас.

СИТУАЦИЯТА В РАЗВИТИЕ

„Българите се топят, циганите се множат” - пише „Монитор”. Да, така е. Но защо е така? Защо ние, българите изчезваме и други се готвят да наследят земята ни? Сами ли си го правим или ни помага някой друг?

Циганският лидер Тома Томов, същият, който заяви, че нашата е вече свършена, и че ние губим държавата си, е на предизборна обиколка. Потяга редиците на многобройните цигански формации, работи за тяхното обединение. Материално подпомага съплеменниците си да изкарат по-лесно зимата. Зад активността на Томов стои председателят на БСП и лидер на коалиция „За България” /?!/ Сергей Станишев, получил едва наскоро българско гражданство. В случая еврейския произход на Станишев не ни интересува. Интересува ни неговата противобългарска дейност.

Друга политическа сила - ДПС раздава безплатни храни и облекла, пристигнали от братска Турция. ДПС също се е заело да подпомага хората си. В което, разбира се няма нищо лошо. И

нашите български организации в чужбина помагат преди всичко на българи. Лошото е, че в самата България не съществуват български организации, които да предпазят племето ни от затриване. Да вземем СДС. Чиято лидерка Надежда Михайлова има твърде малко общо с българския етнос. Вярна на седесарковските традиции, г-жа Михайлова гледа повече навън, към Европа и Щатите. Като главна и първостепенна, ако не единствена задача за криминалдемократите е да върнат изселените се цигани от всички кътчета на света и да пратят на тяхно място етнически българи. Как няма да се топят българите и как няма циганите да се множат?

„И Господ от свода през гъстия дим гледаше на всичко тих, невъзмутим.” - Иван Вазов

По същия начин гледа НДСВ, което напоследък взе да се смята за Господ. Уреждат си хората своите сделки, устройват своето положение, трупат банкови сметки. Николай Свинаров, прочут с големите си тарифи като адвокат /240 000 долара за съставяне на договор от страница и половина!/ обеща на американците българско пушечно месо. Като знаем тарифите на господина, се питаме този път колко ли пари е получил от продажбата на нашата кръв? Негово Величество министър-председателят Сексқобургготски загадъчно мълчи. Мълчат и лъженационалистическите формации като БДФ, МВРО, „Гергьовден”, „Дъждовден” и цялата сюрис чуруликащи олигофренчета, изграждащи официалния политически спектър на Бивша Република и още по-бивше Царство България.

Оставаме ние. Кой още е с нас?

26 ноември 2002 г.

Кой ще ни защити от безумията на безумците? И от овластените безумци, и от неграмотните тълпи безумстващи пришълци? Полицията? Армията? Ще има много да си чакаме. Ще си послужи със стар пример, за да разберете, че положението на е от вчера. Положението, както казват е в положение от твърде дълго време.

ОБЛЕЧЕНОТО В УНИФОРМА НАСИЛИЕ

Втълпяват ни, че униформата значи „ред, сигурност, законност”. Вярно ли е? Разказаха ми за полицейски офицер, който си купил жилище, струващо милион и половина лева. Парите спестил за три години служба. Сами преценете как ги е спестил. Печатът изнесе достатъчно случаи за полицаи, участващи в криминални деяния. Убиват „по погрешка” невинна жена, която си върви по улицата. Тоест сложили я в ред. „Припознават се” и застрелват мирен гражданин в собствения му автомобил. Донесли му спокойствие, значи. Полицаи участват в обири. Напиват се и стрелят из кръчмите. Вземат подкупи. Какво казва техният министър? Че всичко е нормално. Че положението е под контрол. Да, ама на мен не ми изглежда съвсем нормално. И се питам под чий контрол е, та дивашките издевателства и садистичните убийства не срещат дори елементарно възмущение.

Ами в казармите как е?

Действието се развива в строително поделение край Перник. След клетвата войниците ги пускат за няколко дни в домашен отпуск. Връщат се и започват гаврите. Старите събличат младите голи. Извършват щателен обиск. Прибират всичките им пари. Нанасят побои над по-бедните, които носели по-малки суми. А началниците, офицерите - те как реагирали? Стояли безучастни. По същото време в Народното събрание ехти лицемерен хленч по „разкараната ни армия”. Дърдорят депутатите каквото им падне, забравили, че разложението е най-вече морално, и че за общата морална разруха в страната вина носят най-вече те. Младият войник, осмелил се да ми разкаже случая носел в себе си само 300 лева. Пребили го от бой. Защото баща му е безработен, майка му - тежко болна и нямали да му дадат повече. Ако утре се наложи войникът да вземе оръжие, срещу кого ли ще го обърне?

Обществото възпитава култ към парите, към материалната печалба, към **сметката**. Имат ли сметка младежите да ходят войници? Какво да бранят? Разрухата зад гърба си, глада, мизерията? Или пък липсата на бъдеще? Или ограничения ни държавен суверенитет? Средствата за всеобщо оскотяване твърдят, че не само външната, но и вътрешната ни политика се

формира „отвън”. Че каквото ни заповядат, това правим. Българската независимост ли ще брани войникът или несметните богатства на мултинационалните компании?

Моралните основания явно са несъстоятелни. Тогава идва заплахата: „Законът трябва да се спазва, иначе...” Какво „иначе”? Разполагам с данни за престъпно сътрудничество между полицията и циганската мафия в Ботевград. Научавам, че така е навсякъде. Военни продават оръжие на бандити. Други решават, че могат да си вземат оръжието сами. Арестуват ги, но Прокуратурата постановява освобождаване. Грабители умъртвяват след зверски инквизиции беззащитни старци в домовете им. После внасят необходимата гаранция и тръгват пак да грабят и убиват. На гражданите обаче е отнето правото на самозащита. Къде е тук Законът? С какво право ще искат от нас не само да отбиваме военната си служба, ами и данъци да им плащаме? за да богатееят онези, които крадат от нас, вместо да ни пазят от крадци? Които отнемат живота ни, вместо да гарантират неговата безопасност? Какво се случи с нашето общество, с народа ни?

Морален СПИН, духовна чума, нравствена проказа. Това ни донесоха новите управници, демократите, тези които уж щяха да ни освобождават от комунизма. Ами тогава нека започнем да страним от тях, както се страни от чумави и прокажени. Да ги заобикаляме като болни от СПИН, като опасни за нашето здраве. Може би пък ще помогне? /юни 1995 година/

С нещо да не сте съгласни? Който не е съгласен, да върви да се оплаче на кварталния. Който е съгласен, нека продължи да чете. Следват конкретни предложения за конкретни действия.

През 2006 година за пореден път се опитах да провокирам мисленето на хора, смятащи себе си за националисти, като пуснах следния текст:

ТРИТЕ ПЪТЯ ПРЕД БЪЛГАРИЯ

На всекиго е ясно, че България е на кръстопът. Всеки вижда, че така повече не може. Всеки усеща, че приближава някаква промяна. Но каква? Накъде ще поемем?

Пред България има три възможности. Три пътища.

Първата възможност е да преодолеем своите малки лични различия. Да се организираме, да се обединим, да се вдигнем всички и да срутим тая смъртоносна демокрация. Ще го направим ли? Няма. Няма, защото за толкова много години доказахме, че не сме в състояние да извоюваме и най-дребната победа. Няма, защото доказахме, че между нас няма мъже, няма герои, няма личности, решени и годни да жертват себе си в името на народната свобода.

Втората възможност е да се опрем на външните българи и заедно с тях да възродим своята Родина. Ще го направим ли? Няма. Няма, защото вместо да се обединяваме, ние постоянно се делим. По религиозен, идеологически и не знам още какъв признак. Делим се и не осъзнаваме, че най-важен е етническият признак, всичко останало е маловажно и временно. Променливо. Непроменим е само произходът. Всеки може да смени своята вяра, но как ще въздейства на гените си? Няма да го направим, защото емигрантите с малки, даже нищожни изключения показаха, че пет пари не дават за род и Родина. Няма да го направим, защото турско-еврейско-циганските правителства създават неимоверни пречки пред заселването на българи от Молдова, Татарстан и Кавказ. Като в същото време ускорено заселват турци, евреи и цигани върху освободената от българи земя.

Остава ни третата възможност. Да се разбягаме. Да се махнем оттук. Да се махнем от страната, в която срещу нас се провежда целенасочен безжалостен геноцид. Да се махнем и да отидем някъде, където поне ще останем живи. Пък може и да преуспеем. И после, когато се съвземем, когато стъпим на краката си, да поведем война за освобождението на нашата България. Това вече можем да направим. И най-вероятно ще го направим. Поне първата част. Тъкмо по този начин ще се реши и циганския въпрос. Останали без нас, циганите ще измрат от глад, вече няма да има кой да ги храни и от кого да крадат. Само че ние как ще постъпим след като се махнем оттук, няма ли да забравим, че сме българи? Няма ли да почнем и там, навън да се цепим и да се делим, вместо да се организираме и обединяваме? Може би точно това ще се случи. Значи ли, че няма надежда, че с България е свършено.

Не. С България не е и няма да бъде свършено. Ако Дунавска България се провали, ще се появи друга България. Дали край Волга, дали в Кавказ, но ще се появи. Само че това вече е друга приказка, която още не е ясно дали ви засяга...”

Не успях да сбъркам. Всичко си продължи по старому, а разбягването се ускори. Ние се разбягваме, напускаме България, а земята ни се заселва с пришълци. Всеки има право да живее, българите също. Особено младите българи, които напускат своята Родина, за да оживеят. Някои обаче се заинатиха и решиха да останат. Пак хубаво. И аз не мисля да се изселвам. Нито сам, нито със семейството си. Ще останем. И след като оставаме, значи няма да е зле да опитаме да променим обстоятелствата и да възродим умиращата си земя.

„Няма начин, безнадеждно е. Ние като три години писахме срещу *** - какво? Пак си го преизбраха. Няма начин, никой не обръща внимание. Ние като направихме такъв митинг в София – какво? Всичко си върви по старому.” Не мисля така, няма начин да няма начин. Ако единият начин не успее, да опитаме друг. Не вярвам, че всичко е свършило, не вярвам в безнадеждността. Не вярвам, че Българският Бог ще ни изостави. И така: ще опитаме ли още нещо?

„Ама защо да опитваме? Бъдещето е Европейския съюз, ти срещу това ще вървиш?” Искам да опитаме, защото вярвам, че е полезно да опитаме. Когато през Средновековието средната продължителност на живота в Западна Европа била 40 – 45 години, тук, в България тя била два пъти по-висока. И след като преди 18 години „се запътихме” към същата Европа, продължителността на човешкия живот у нас отново почна да намалява. Значи нещо не е както трябва. Омръзна ми да слушам за светло бъдеще и цивилизационен избор. Омръзна ми да ме учат на комунизъм и демокрация, защото видите ли, тези идеологии били най-прогресивни. Омръзна ми да слушам, докато те пият от моята кръв. Не искам комунизъм, не искам демокрация. Искам по-добър живот. За себе си, за своето семейство, за своите близки и за своя народ. Не искам думи, искам сигурност и реални възможности. Не искам либерална мултикултура, при която моят свят се разпада пред очите ми. Не искам утрешният ден да е наситен само и единствено със зло. Ако бъдещето изисква

българинът да умира, ненавършил 40 години, на мен такова бъдеще не ми харесва и ще опитам да тръгна към друго бъдеще. Вие тръгвате ли с мен?

НЕГЛАСУВАНЕТО – НАШЕТО ОРЪЖИЕ

Преди година с тази снимка искаха да ни покажат до какви абсурди може да стигне предизборната „борба”. Не, не е абсурд. Това е най-точният портрет на демокрацията – лъжата, залепена върху некролога на България!

През последните години неведнъж обосновавах необходимостта от негласуване. Друг избор не ни остана. Видя се, че изборите се купуват с пари, със заплахи, с внасяни отвън избиратели. А когато и тези методи не помагат, стига се до открити фалшификации. Вписват се като гласували мъртви хора, вписват се измислени имена. И ни се казва, че това си е нормално, и че ние не бива нито да се чудим, нито да се възмуцаваме. Обаче на всяка цена трябва да ходим и да гласуваме, защото само така било демократично. И че ако не гласуваме, нямаме право да изискваме от държавата. Сякаш сега имаме право. Моето предложение беше и е в точно обратния смисъл. След като изборите са само една измама, то ние не бива да участваме в измамата. Когато участваме, ние придаваме легитимност на тяхната човеконенавистна власт. Ако откажем да гласуваме, властта им престава да бъде легитимна. Малко е да кажа, че не бива да гласуваме. Престъпление ще бъде да служим на система, поставила си за своя цел унищожението на българската нация! Възражиха ми, че каквото и да правим, те така ще си подредят законите, че всичко пак ще бъде законно. Ще бъде, ама няма да бъде! Няма как да бъде законно. Ако не гласуваме, ако откажем да участваме в тяхната, на управниците мръсна игра, ние им отнемаме правото да претендират за законност и за права над нас. Тогава тяхното управление ще бъде само от тяхно, но не и от наше име. Тогава им остава само да парадират с груба сила /Сякаш и сега не го правят, обаче „законно”!/, но в такъв случай ситуацията ще бъде коренно променена.

Напоследък ни плашат с проект за закон, според който участието в изборите щяло да стане задължително. Те, които забогатяха престъпно искат от нас, които обедняхме престъпно задължително да гласуваме за тях, грабителите. Те искат със закон да увековечат едно мародерско управление. Как ли пък не? По какъв начин ще ни задължат да пускаме действителни бюлетини? Нека си гласуват закона, пък ние такъв цирк можем да им спретнем, че свят да им се завие!

Токът е поскъпнал 1600 пъти от 1990 г.

Изрезката както виждате, е от март 1999 година. Вестникът е „Дневен ТРУД“. Съобщението не е опровергано. Това е било преди девет години. А сега, колко пъти е поскъпнал токът до сега? И колко пъти са „пораснали“ нашите доходи? Нека ни дадат обяснение за това поскъпване, пък едва тогава да седнем и да поразсъждаваме какво е това животно „демокрация“.

Малко теоретично отклонение. Преди 1989 година управниците криеха информацията от своите поданици. Ограничава достъпа до нея. Но от малкото промъкнали се факти, разумните хора съумяваха да направят нужните им изводи. После дойде демокрацията и на някого му дойде гениалната мисъл, че игла се крие най-добре в купа сено. Защо именно в купа сено? Ами защото иглата прилича на сламка и сред милионите сламки никой няма да я забележи. Или ако я забележи, то ще бъде случайно. Само че тогава ще се намери дежурен, който ще посочи друга от милионите сламки и иглата пак ще се изгуби. Разбирате ли? Информация се крие най-добре сред огромно количество друга информация. Безполезна и ненужна. Да вземем примера с Доган. Знае се, че неговата организация е извършвала атентати, при които са загинали невинни хора, включително жени и деца. И какво? Навират в очите ни гащичките на Айшето, обръчите от фирми, завихрят измислени скандали и хората забравят за убийствата. Уж ни дават факти, много факти. Да, толкова много факти, че мозъкът отказва да ги смели. В демократичните и либерални осведомителни средства липсва анализът, липсва прогнозата, липсва виждането. Само множество камъчета от една гигантска мозайка. Който си няма работа, нека ги сглобява. Затова реших да постъпя като Марк Твен. Или като златотърсачите, добиващи скъпоценния метал от златоносен пясък. Събрах много факти, много информация и се заех да изхвърлям ненужното. Да отсявам. Не искам да бъда категоричен, но ми се струва, че нужното ако не заблестя с пълна сила, то поне малко почна да блещука. Съветвам

ви да опитате този метод и сами ще прецените дали има резултат. И за да не ме обвините в голословност, ще дам малък пример.

След края на Втората световна война в Нюрнберг, Германия се състоял нещо като съдебен процес. В същия нещо като съдебен процес над виновниците за войната и над техните съюзници били произнесени нещо като присъди. В присъдите влизала пълна конфискация на имуществото. Защо говоря за нещо като процес и за нещо като присъди? Защото решенията на процеса се оказаха невалидни и никой от „антифашистите“ дори не гъкна. Еврейчетата също мълчат. При това канят на гости както лицата, така и безличията, дръзнали да нарушат уж международните нещо като закони, така да се каже. Какво общо има с днешна България? Ами има, при това има много общо. Един от съюзниците на Адолф Хитлер бил българския Цар Борис III. Значи ако верваме на дебелия еврейско-комунистическо-демократически книжки, Цар Борис III би следвало да е между осъдените. Комунистите твърдят, че е бил между осъдените. Като към съюзническото и близкото приятелство с Адолф, ни представяха ето какви допълнителни доказателства, че покойният Цар е бил военнопръстърпник:

Майтап нема, преди да станат демократи, комунистите ни уверяваха, че „Кобургът“, както те го наричаха е осъден и нищо не е в състояние да отмени присъдата. И г-н Президентът го твърдеше преди да стане Президент, и г-н Министър-

председателят Сер гей го твърдеше по времето, когато си беше обикновен гей. Вече не го твърдят. Защо не го твърдят? Защо ще трябва да обясняват как са върнали имоти, отнети с решение на Нюрнбергския съдебен процес. Ще посмеят ли да ни кажат истината? Едва ли. Ако ни я кажат, ще се досетим защо не е осъден още един от виновниците за войната – самият Адолф Хитлер. Те няма да кажат, но на мен нищо не ми пречи да кажа. Адолф Хитлер не получи присъда, а Симеон II Сакскобургготс си получи имоти, които никога не са му принадлежали, защото и двамата са евреи. Пак ли не вервате? За Хитлер е писано, особено в един вестник – „Строго секретно“. А за Симеон с дългото като носа му име ви пускам снимчица.

Сега да се върнем към темата.

Уж се знае, че световният ционизъм ръководи САЩ и целият либерално-демократичен Западен свят, но малцина се интересуват какво всъщност казват ционистите. Малцина се осмеляват да надникнат в кухнята на дявола. Аз пък обичам да си пъхам носа там. Някога четях Маркс, Ленин, Брежнев и Мао Цзе Дун. Сега хвърлям по някой поглед в предназначените предимно за вътрешна употреба ционистки писания. Ето какво открих наскоро. Привеждам само малка извадка от цялата статия.

„Контра-терористически либерализъм

На първо място ние сме длъжни да определим кога можем да смятаме, че либералната демократична държава е престъпила чертата и не може повече да се нарича така. В кой случай ние ще престанем да смятаме тази държава за либерална и демократична? Отговорът е прост: в случай, когато държавата наруши принципът на демократичните избори (няколко кандидата, тайно гласуване и т. н.) – тя ще престане да бъде демократична; ако тя, държавата наруши основополагащите принципи на либерализма (например основните права и свободи на личността) – тя ще престане да бъде либерална.”

Е, не се казва кои са тези права и свободи, но иначе е формулирано доста ясно. Можеш да бомбардираш чужди градове и села. Можеш да избиваш мирни жители. Можеш да провеждаш геноцид над цели народи. Всичко това можеш да го правиш и пак да си останеш демократ и либерал. Но ако няма свободно манипулирани избори, и ако няма права и свободи /защо ли ми звучи някак много познато?/, тогава нямаш право да се наричаш такъв. Как можем да противодействаме? Защото е очевидно, че тези идиоти ни направиха на маймуни, а ние не знаем какво да предприемем срещу тях. Ако пък стоим със скръстени ръце и чакаме, положението ни непрекъснато ще се влошава, както се влошаваше през последните 18 години.

Всъщност демократичната система отдавна не действа, нейните принципи са опорочени. Кой е моят народен представител? Какво знам за него? Мога ли да го помоля за помощ или съдействие, ако се наложи? Мога ли да му държа сметка, да го държа отговорен, ако преценя, че е действал срещу моите интереси? Как да го намеря, за да поговорим? Той дошъл ли е да се посъветва с мен за каквото и да е, при положение, че представлява мен? Какви права ми дава фактът, че съм пуснал бюлетинката с неговото име?

списък да разграбят страната. Как мислите? Че същите престъпници, планирали, извършили и контролирали престъплението ще осъдят сами себе си? Ако някой ми каже, че е възможно, ще му отговоря, че е или лъжец, или идиот. Съд – да. Но съд, изграден от друга, истинска, непрестъпна Държава. Този така наречен съд е съучастник, равноправен партньор на злодеите. И тук главният въпрос е не кой кого ще надхитри, а кой кого ще умъртви. Те са се заели да умъртвят нас, да умъртвят цял един народ. Аз вярвам, че същият този народ има правото да поиска тяхната смърт. И да им я въздаде!

.....

Интересно разумно мнение срещнах в Интернет изданието ИМПЕРИЯ №13, 1997 г., Борис Миронов „Миражи выборов и оппозиции“: „Изборите и опозицията се хранят от илюзията, че може да се оживее при юдейската власт. Парламентаризмът е тържество на егоизма, утеха за морално нечистоплътните граждани. Внедрявайки демократическата форма на управление, юдеите превръщат държавите в игрални домове и не го крият: „Гласувай, че ще загубиш!“ Според мен Миронов не е съвсем прав. Нашата бивша държава не е игрален дом, тя е превърната в руска рулетка, при която след всяко натискане на спусъка последва изстрел. Никаква надежда, никакво оцеляване. Залог в рулетката е нашият живот и живота на децата ни. Или ще разобличим измамата, или ще умрем. Друго няма. Преходът към гробищата отне живота на около два милиона българи. Още колко трябва да умрат, за да стане ясно на малцината оживели, че целта е тяхната смърт и смъртта на децата им? Сочат ви тоя или она политик, тая или оная партия и ви казват предимствата, ако изберете именно посочените. Хубаво, ама те всичките са еднакви. Аз пък ви казвам, щом толкова искате да застанете пред урните, изберете **тях**! Дайте шанс на смъртта! Нима наистина не се усещате? Непрекъснато слушате „**ще, ще, ще...!**“ Ще! След 300 години! Омръзна ми да слушам „Ще“! Искам сега!

На първо време да ни кажат кои и какви са нашите права и свободи. Да го кажат ясно, точно, конкретно и на български език.

Ако трябва, да си наемат преводач, защото никой от сегашните ни управници не е българин по произход. Ама да ни го кажат. За да знаем кои наши права и кои свободи са нарушени. И да си ги търсим, разбира се. Циганите, например си знаят своите права и свободи и си ги търсят. На турците пък им ги търси Доган. Защо и ние да не си потърсим нашите? Засега знаем само, че правото на гласуване /и на негласуване!/ е едно от правата ни. Така стигаме до възможността за реални съпротивителни действия срещу управляващите разбойници.

Нека откажем да гласуваме. Като основен мотив ще изтъкнем две причини.

1. Изборите не са честни. Можем да цитираме техни собствени изказвания, като това на Доган за обръчите от фирми. Всеки е в състояние да издири достатъчен брой такива изказвания на политици. На демократични и на либерални политици. Техни собствени изказвания. С техните камъни – по техните глави. Или играта ще е честна, или ние отказваме да играем. Това не е екстремизъм. Това е проява на чувството за чест и човешко достойнство. Изборите не са честни, защото идват автобуси с турски граждани от Анадола, за да избират те нашите управници. Други автобуси пък разкарват тумби цигани из цяла България, за да гласуват по десет пъти. Какво честно има и докога ще търпим безчестието?
2. Изборите не са свободни. Защо ли? Защото някой, който навремето си основа партия с пет човека, и тази партия беше регистрирана веднага и без никакви условия, той може да участва в изборите. А друг, зад когото стоят стотици и хиляди българи, той не може да участва, защото съдът все ще намери я някоя пропусната запетайка в документите, я нещо друго и ще му забрани участие. А може да се стигне и до физическо отстраняване на кандидата. Няма равни условия, в страната ни, в която вече няма държава липсва всякаква законност. Следователно да се участва в политическите борби не е само нежелателно, но е и опасно.

Нов важен момент е отношението на „кандидат-избраниците” към „електората”. Всички пищят, че циганите са особено ухажвани по време на избори. Никой обаче не пита защо не ухажват българите? Защо ако в началото поне ни лъжеха, сега все по-малко ни говорят, все по-малко са склонни да влязат в диалог с нас? Ще ви кажа. Защото изборите изобщо не зависят от нашите гласове. Те го знаят, време е да го научим и всички ние. Да го изречем на глас, а после да ги принудим да си признаят, че е така. Ето още един важен аргумент против гласуването.

Мотивите обаче задължително трябва да бъдат огласени. Не само навсякъде из страната, но и пред цял свят. Ще се наложи малко да се потрудим. Да преведем на възможно най-голям брой езици нашите основания за негласуване и неучастие в официалната политика. Да се постараем текста на документа да достигне първо до всеки българин, а после да го разпратим навсякъде по света, където това е възможно. Ще се наложи да ни помогнат и българите-емигранти, които иначе много обичат да повтарят какви патриоти и родолюбци са. Ето, няма да им искаме пари, само малко действия в името на България. Не го ли направим, ще се окаже, че всъщност сме много доволни от крадливата сган, стояща начело на онова, което някога се наричаше България. Те ще заявят, че ние, българите сме изключително доволни, само където сме станали апатични от

затлъстяване и ни е домързяло да отидем да урните. От нас, и само от нас зависи дали ще разобличим поредната лъжа на „елита“. На този елитец, който ни изпи кръвчицата, неговата верица елитарна...

Сега очаквам обвинения, че призовавам към насилствено сваляне на законно установения държавен и обществен строй. Такъв призив, както е известно представлява престъпление според Наказателния кодекс. Имам две възражения. Първото е, че строят не е законно установен. Той дойде на власт през септември 1944 година върху щиковете на Червената армия. Укрепи се посредством избиването на десетки хиляди българи и управляваше 45 години с помощта на открит терор. После същият строй с помощта на ционистките банкери се трансформира в демократичен. Трансформацията бе придружена както от измами и лъжи, така от физическо премахване на неудобните. Второто ми възражение е, че не може да бъде законна обществена система, умъртвила съзнателно и целенасочено над милион и половина свои граждани за по-малко от 20 години. Не може да бъде законна власт, подложила на геноцид собствения си народ. Ние сме длъжни категорично да се разграничим от нея. Един народ срещу една престъпна власт. Друго няма. Който е с властта – той е против своя народ. Който е с народа – той е длъжен да се опълчи срещу властта. Като първа крачка в борбата на българите аз виждам отказа от участие в изборите. Всичко друго според мен е опасно, вредно и само ще доведе до нови страдания и до нови жертви.

Остава резултатът. Резултатът ще бъде, че ще отнемем правото на нашите крадливи управници да се представят пред света като законно избрани.да отнемем правото на тях да представляват нас.

Нека официално се знае, че те представляват единствено себе си. Ще покажем какво се върши у нас. Ще покажем, че не може и не бива бандитизмът и геноцидът да бъдат наричани „демокрация“. И най-важното – ще покажем, че ние, българите сме решени да прекратим това безумие. А после? Е, нека стигнем дотук, пък ще видите сами какво ще се случи после.

Януари 2008 г.

НОВОТО НАЧАЛО

Поредната измама още в самото начало е на път да се превърне във фарс, в комедия. Моделът е изчерпан, неизбежно идва време за нов модел. Какъв именно ще е новият модел – зависи от нас, от Българите. Ето как започна фарсът.

21 февруари 2008 година. Нещо като митинг на нещо като обединена опозиция. Гледам прякото предаване по телевизията. Шествието тръгна от НДК, пълна карикатура. Начело с цигански оркестър и маанета. По пътя половината дошли от провинцията с безплатни автобуси протестиращи се пръснаха да пазаруват из магазините. Шествието се топеше като полк, попаднал под вражески обстрел. Криво-ляво стигнаха до местоназначението. Първо дадох думата на разни изстрадали хора, но аматьори. Говорят за корупция и злоупотреби. Искат оставките на някакви си председателчета на някакви си кооперации. Искат фураж и субсидии. Нищо лошо, ама това ли са най-страшните проблеми на България? Е, после идва ред да се иска оставката и на самата висша изпълнителна власт. Говорят колко били оцетени материално. Говорят с едни такива пресилени гласчета, че ми става жал за тях. Сякаш слушам любителска театрална трупа от село Горно Нанадолнище. Нищо незначещи вяли скандирания. Неработещи, лишени от смисъл заклинания. С възрожденски песни за подгръване. И това ми било национален митинг за сваляне на престъпното колониално правителства! На всичко отгоре вместо обявените седем часа, той продължи само два. Толкова им стигнаха силиците. Какво бих казал пред този митинг, ако се намирах там? Макар че дори да ме бяха поканили, не бих отишъл.

И вътре, в говорилнята, и отвън, на трибуната стояха едни и същи стари, оцапани до ушите муцуни. Познати ни до болка типове без мисъл и без идеи. И вътре и отвън се намираха едни и същи дребни слуги са световните господари. Само че тези вътре още бяха на служба, а повечето от онези отвън вече бяха излезли в пенсия като изразходвани и ненужни. Огромното мнозинство българи явно разбират ситуацията, затова митингът събра около три хиляди души, срещу един милион, събрани само от СДС през 1991 година. Неволно си спомних протестите през зимата на 1990 година, когато блокирахме улиците до сутринта и правехме барикади от изкъртени павета пред Софийския Университет. Лидерите на „опозицията“ поискаха доверие от хората, с които до вчера не искаха да разговарят и ги гледаха високомерно. Как да им повярваме? С тях е свършено. Свършено е с всички, докосвали се до властта през последния половин век. Доказаха, че са негодни да направят нещо добро и полезно. Даден им бе шанс, те го проиграха. Стига им толкова. Наистина стига!

Ама той политик бил умен, ама другият говорел добре, ама третият обещавал незнам каквوسي. Ей, хора, вие малоумни ли сте? Ще ви дам пример. Представете си, че имате машина, която нещо се е повредила и не работи добре. Викате техник да я оправи. Той нещо чопли, обаче машината почва да работи още по-зле. И сега какво – ще дадете нов мандат на техника, защото ви обяснява сладкодумно какви са проблемите или ще извикате наистина способен техник, който да я приведе в действие? А тези, сегашните даже отвикнаха да говорят или в най-добрия случай почват да бълват глупости щом си отворят устата. За каква корупция говорим, когато народът, българския народ е подложен на истинско изстребление?

Проблемът на България не е корупцията. В известен смисъл ние даже не можем да говорим за корупция. Защото няма държава България, и защото няма българско правителство. Върху бившата българска територия няма държава. Има някакво управление, което в никакъв случай не може да се нарече българско. Нито по своя етнически състав, нито по резултатите от водената политика. Бандата на Сер-гей Станишев дори не е точно правителство. То е една колониална администрация, чиято задача е да осигури тихото и мирно изстребление на българите. На тази администрация е

позволено да граби каквото и както може от бившата българска държава, като в замяна да осигурява все повече и повече български гробове. Корупция наистина няма. Как да корумпираш кърджалийска чета, превзела твоето село? Даваш им парите или те колят и ти палят къщата. Даваш им откуп, но не подкуп. Разликата е огромна.

А, да, скандиранията... „Г-н Станишев... Оставка... Да ни чуят... Да си вървят...“ Какви са тези безумия? Какво е това „господин“ към един убиец на България и на българите, към един безскрупулен престъпник? Какво е това „оставка“? Все едно да апелираш към престъпника да се арестува сам, да си сложи белезници и доброволно, без никаква принуда да отиде в полицията. Какво е това „да ни чуят“? Когато искам някой да ме чуе, значи аз го приемам за човек, достоен да разговарям с него. „Да си вървят“? Как така да си вървят? Значи ще ми дойде някой там от майната си, ще дойде да избива моя народ и да ограбва земята ми, а аз ще го пусна да си върви по живо по здраво? За такъв е малко да го одерат жив, и после, докато още диша да го набият на кол.

Любителско театрално представление, а не национален митинг срещу антинационалната хунта. Същото представление, само че в малко по-професионален адвокатски вариант се разиграваше вътре в така наречения „Парламент“. Гнус и отврат, както се казва. Нищо незначещи думи, празно хабене на енергия и маневри с цел отвлечение на вниманието. Всеки си изпява песничката, казва каквото има за казване, без да се интересува какво са говорили неговите ... да ги наречем колеги. Не е този пътят. А кой е?

Понякога в синтеза между Източна и Западна философия се раждат удивително мъдри мисли: **„Всичко досегашно е негодно. Не ходете с мъртви, че растат наследници.“** – „Агни Йога“

Преди да кажа кой е пътят, искам да попаря и последните надежди на верващите. Описаният митинг беше против корупцията, нали така? Знаете и кои бяха организатори и главни действащи лица на митинга. Ще кажете, че постоянно цитирам сам себе си, ама се налага. Онова, което написах преди по-малко от година е потънало в дебрите на Интернет форумите и едва ли

някой го помни. Данните обаче са твърде любопитни. По една ирония на съдбата, точно така бях озаглавил файла – „корупция“:

КОЙ ГО Е ГРИЖА

Волен Сидеров издигна Слави Бинев за евродепутат. И се понесе вой. Сидеров е лидер на парламентарна политическа партия, пък Бинев го набеждават за нещо като мафиоз. Голяма работа, мафиоз бил. На фона на Кузов и Чуколов, Бинев направо си е цвете. А на фона на онова, което се върши в бившата ни държава можем да го обявим и за светец. Следват извадки от Интернет сайта на Фалун Гонг “Епохални времена”:

“Ареста на известен пловдивски бизнесмен е спрял в последния момент от хора на политическия Олимп. Става дума за разработка на икономическа полиция, която е по следите на 70 млн. лева, източени като ДДС от същия богаташ. Лично президентът Георги Първанов бил уговарян да съдейства за измъкването на бизнесмена от кашата, в която е затънал. Първоначално държавния глава дал дума да помогне, но като разбрал сумата, се хванал за главата. Това е една от причините Първанов да не присъства и на кръщенето на най-малкия внук на друг пловдивски богаташ Георги Гергов – Велин. В събота в хотел „Санкт Петербург“ се изсипаха цял рояк министри, депутати, бизнесмени и шоу звезди, които се надпреварваха да сервилничат със заможния си домакин.

Разминалият се засега с ареста бизнесмен също участвал в тържеството и използвал купона да говори на „четири очи“ с министър Румен Петков за ново ходатайство пред Първанов. Въздействие върху екипа на Икономическа полиция също бил обсъждан вариант. Петков не дал сто процента гаранция, но обещал да направи каквото може.

В най-скоро време се очаква повторен арест и за друг близък приятел на президента Първанов – пернишкият бизнесмен Людмил Стойков. Той бе задържан преди време за източване на 7,5 млн. евро по САПРД, но след това го пуснаха на свобода. Германските служби обаче не приеха аргументите на българските магистрати и

на свой ред се очаква да поискат арест за Стойков. Той бил записан по време на срещи, на които била уточнявана схемата за източване на европари.”

Значи така, Слави Бинев е мафиоз, пък приближените на президента Първанов и на вътрешния министър Петков не са мафиози. Нищо, че са крали, та са се забравили. Като пресмятам на пръсти, ще излезе, че хората на най-висшата власт крадат повече от цялата циганска мафия взета заедно. Пък после се чудим защо българите живеем в такава дива мизерия. Думата ми обаче беше за Славито. Какви искате да са депутатите от тази мафиозка държава, освен мафиози? Обратното не би било нормално. А знаете ли за какви суми става дума при големите сделки? Добре, че хората от “Епохални времена” се оправиха след съсипването на сайта им от нашата служба за сигурност и атентати – НСС, та можем да научаваме нещичко:

“Васил Филипов: Над Валентин Димитров стои цялата енергийна мафия на България. „Намерените пари в сейфове на Валентин Димитров са само дребни суми от сделки и далавери“, твърди бившият директор на “Булгаргаз”. Сметките на потребителите са надписани поне два пъти, твърди Васил Филипов. Според бившия директор на “Булгаргаз” Васил Филипов независимо разследване на аферата „Топлофикация“ е доказало, че злоупотребите са в размер на 1.5 милиард лева”

Милиард и половина само от един мошеник! Още милиард от имотите на Лидия Шулева, нали не сте забравили за нея? Тези ги знаем, а колко такива не знаем? Сега да видим защо е толкова тихо и спокойно и нищо не се чува:

“Политическата класа в България не иска да има свобода на медиите. Това заяви известният български журналист и водещ на предаването „Всяка Неделя” по БНТ Кеворк Кеворкян. Той показа пред Нова телевизия запис на заповед от 2004 г. на Красимир Гергов за Кирил Гоцев, който по онова време бе директор на държавната телевизия БНТ. Документът е 425 000 лв. Кеворкян многократно зададе въпроса защо вече 9 месеца Прокуратурата не прави нищо за този скандален случай на корупция.

„Не може да има свобода на словото в една държава, където вече девет месеца никой нищо не е направил по този въпрос и укрива подобен факт”, каза Кеворкян и добави, че Гергов е направил опит да спре рубриката му за медиите във в. „Труд”. Кеворкян заяви, че „няма абсолютно никаква разлика между кражбите на бившия директор на „Топлофикация-София” Вальо Топлото и на този тип Красимир Гергов”. „Тук става въпрос за кражба на свободата на словото и на медиите в България”, допълни той.”

Да, в страната на Мафията, даже медиите са откраднати. И как няма да са откраднати, когато служителите на самата съдебна система се подкупват един друг. Не вярвате ли? Направил съм снимки от сайта на “Епохални времена”, за да не каже някой, че съм си го измислил:

„Прокуратурата има проблем след като прокурори си позволяват да ходят на работа пили алкохол, да шофират пияни и да си разменят подкупи”, каза още главният прокурор Велчев. Той заяви, че подкрепя решението прокуторката от Севлиево, която се яви пияна на дело, да бъде уволнена. „Няма обяснение защо двамата прокурори Манасиев и Тошев, които са си разменяли подкуп, си мислят, че може да се купи шефско място в прокуратурата. Стигнахме до там, че коментираме подкуп, даден на прокурор от прокурор”, коментира още главният прокурор Борис Велчев.”

Ами софийският кмет? Дори самият факт, че е бивша охрана на Тодор Живков не се осмисля достатъчно. Ами това е все едно Ото Скорцени да стане кмет на следвоенния Берлин. Само че охранителната дейност на Борисов е дреболия в сравнение с последващите му действия. Американците писаха нещичко, но то беше малко. Преди тях същите неща ги писа в-к “Строго секретно”, зад който стои Любомир Шопов, сина на бившия шеф на ДС ген. Григор Шопов. Ама и вестникът не писа всичко. Ето кратко мнение от Интернет форум: “Бойко Борисов, чрез жена си Цветелина, държи парите на българската държава. Ето, в периода на подаване на данъчните декларации сме. Колко милиона българи привездат данъци и осигуровки за държавния бюджет през банката на Бойко Борисов - Си Банк? Цялата работна сила на България!” Сега разбирате ли защо Службите така са погнали Интернетата и гледат и

него да закрийт. Защото се оказва, че не могат да го купят. И след като не могат, те търсят друга възможност да отнемат мъничкото останала ни свободица. За Бойко ще добавя още два факта: награждаването му с ордена „Михаил Ломоносов“, учреден от руското ГРУ, както и близостта му с ген. Иван Чобанов, бившият шеф на НСС, за когото многократно става дума в „Невидимата атака“. Иначе Бойко говори много добре и общо взето се харесва на хората. Обаче как ще ми обясни, че е награден с орден, с който са наградени такива като Маркус Волф, шеф на източногерманската ЩАЗИ, като последния шеф на КГБ Крючков, като диктатора на Туркмения Ниязов? Впрочем предишния софийски кмет – Стефан Софиянски не само е носител на ордена „Михаил Ломоносов“, но е станал редовен член на АБОП – московската Академия по проблемите на сигурността, отбраната и правния ред през 2005 година. Не е тайна, че същата Академия е подразделение на ГРУ, руското разузнаване. Излиза, че нашите демократични лидери съвсем официално са си руски шпиони. И се сещам за една песничка: „Господа бандити, вие не сте господа“. Да, нашите официално признати лидери са бандити, а не господа. Което изглежда не прави никакво впечатление на техните американски и европейски господари. Аз на такива хора не мога да вярвам. Вие ако можете, вервайте им!

Ами Волен Сидеров? На 24 юли 2004 г. той дава интервю, в което казва: „Чака ни страшна криза след влизането в ЕС!“ И нарича този съюз „неоезически свят, управляван от атеистическа олигархия,“. Не мина много и същият Волен, превърнал се в г-н Сидеров взе, че направи доведения си син евродепутат. Така че критиките срещу него по повод на Слави Бинев са неуместни. Проблемът не е в Бинев, а в отмятането на Волен от собствените му думи, от собствените му принципи. Впрочем аз не виждам нито един политик, който да има своя собствена непроменяща се позиция по принципен въпрос. Като гледам какво става из този

бандитостан, наричан още по навик “България”, направо ми идва да предложи на полковник Дядо Максим да канонизира нарочения за мафиоз Слави Бинев за светец. Само че дали бандитостанът още дълго ще се нарича “България” е под въпрос. Под голям въпрос. Особено след новината, че Националната служба “Сигурност” вместо да пресича наркотрафика, го е взела под свое покровителство. Че същата Служба вместо да води борба срещу тероризма, продава ракети на терористи и самата тя извършва терористични акции. Че вместо да пресича сепаратизма, арестува хората, дръзнали да протестират срещу същия сепаратизъм. Или им пали жилищата, когато дежурното ченге го мързи да измисля обвинения и да ги пише. Самият министър на Вътрешните работи пък нарежда да бъдат освобождавани убийци на деца, за да не се стигало до етническо напрежение. Не, тая държава изобщо не е нормална. И не може да бъде нормална, защото се оказва, че комунистите след като престанат да бъдат комунисти, изобщо не съумяват да се превърнат в нормални хора. Освен, ако не се откажат от комунизма сами, по своя воля, а не по заповед на партийното ръководство. Ама такова свободно волеизлияние може да се случи само в Китай, не и у нас. Там още е останал народ, нация. Тук сме се превърнали в жалка паплач. Казвам го аз, заклетия националист.

Представител на политическия елит

Следва извадка от “Независим.нет”:

“Британското списание „Икономист“ спомена като „особено корумпирани“ министъра на околната среда и още двама негови колеги от „партията на етническите турци“, а австрийски вестник повтори обвинението. Неотдавна стана известно, че освен този и други министри от ДПС, както и зам-министри от същата партия, бъркат много активно в кацата с меда. Това се прави нагло и преднамерено, защото никой от тях не очаква „да бъде нарушен етническият мир“ и някой да бъде даден под съд, камо ли - осъден.

Не трябва да се забравя, кой пръв изказа открито истината за „обръча от фирми“. Още през юни 2005 година лидерът на ДПС Ахмед Доган в интервю за частната БТВ обясни механизма, по който се обогатяват партиите в България. Това не направи впечатление на медиите в страната, но беше запомнено в Брюксел, откъдето започнаха да настояват за борба с корупцията по високите етажи на властта. Продължават да настояват, но напразно. Наглостта на представителите на ДПС става толкова сериозен проблем, че неотдавна български турчин призна, че вече се срамува да каже какъв е. Той изказа опасения, че поведението на ДПС може в крайна сметка да доведе до гражданска война.”

Е, след толкова лоши вести, трябваше да завършим с нещо оптимистично, нали така? А какво по-хубаво от една чудесна гражданска война след кошмара на Мирния преход към гробищата!
/11 април 2007 г./

По-горе казах. Един народ срещу една власт. Впрочем не съвсем – един народ срещу една Система! Защото ако сегашната партия сдаде властта, идва следващата от списъка и башибозушкото клане продължава. Казвал съм го много пъти: няма нито една влязла във властта партия или организация, която да е извън Сценария. Иначе просто не би влязла, механизмите за това са многобройни. Пълна промяна на Системата. Пълна и безусловна промяна. А такава промяна може да бъде постигната само, ако сегашната бъде срината изцяло. Първата крачка е категоричното отдръпване от нея. Неучастието в нейните дела. Втората крачка е организирането на реална Съпротива. Иде ред на помитането. То

може да бъде извършено по много начини. Като се почне от така наречената вътрешна емиграция и пасивна съпротива, та се стигне до въоръжено въстание. Може да се приложи опита на Махатма Ганди при освобождението на Индия от англичаните, може и с нашите традиционни методи – Раковски, Левски, ВМРО на Ванче Михайлов... Създаване на голямо количество малки групи за самозащита. Тук се изкушавам да цитирам нещо, без което борбата ще бъде обречена на неуспех.

Из „Привременен закон за народните горски чети за 1867 лето”, съставен от Георги Сава Раковски: „**6. Ни един инородец и иноверец не ще се приема под никакъв начин в народните български горски чети за тая година.**” Сега мултикултурковците /или муртикултуристите, не знам точно как се наричат/ ще ми лепнат етикети като „ксенофоб”, „расист” и „антисемит”. Няма да им отговарям. Вместо това ще цитирам Васил Левски, който в писмо до Панайот Хитов по въпроса за участието на българи в борбите на други народи пише: „Чисто народният чилък бори се да избави своят си народ по-напред, па тогава нека гледа и на други да помага.” Малко класика, нищо повече. Дали защото обърнахме гръб на класиката досегашните ни усилия се не оказаха толкова безплодни? Разликата между онова време и днешното е в някои специфични условия. Днешните гори и балкани са бетонни, но иначе основните принципи си остават. Законите, по които се управлява света, Небесните закони са същите. Няма да е зле, ако поне ги научим. Може и да ни потрѣбват.

Всички форми на Съпротива са законни и справедливи, щом се въпросът опира до живота или смъртта на цял един народ. Вредни са единствено терористичните акции срещу невинни хора. Освободителите на България не са ДПС, та да взривяват пътнически влакове. Кои ще бъдат лидери ще се реши впоследствие. Аз мисля, че лидерите, истинските народни Водачи ще се наложат самички, народът сам ще ги издигне. Обаче е задължително Съпротивата да се обедини около ясно формулирана Идея. Ясна и разбираема за всички. За да не се повтори глупостта със „Синята идея”, която никой така и не разбра какво представлява. Крайната фаза е вземане на властта с последващ съдебен процес срещу всички виновни за геноцида над

българите и разпада на българската държавност. И задължителни смъртни присъди за всеки, виновен за смъртта на българи.

Може би това няма да се случи, може би е прекалено късно. Аз обаче бях длъжен да го кажа. Цели 18 години говоря и пиша едно и също. Някъде грешах, някъде се заблуждавах, но общо взето вървах в една и съща посока. Падах и се изправях пак. Но не се предадох, не се преклоних нито пред комунисти, нито пред демократи. Изстрадах своите думи и поне това никой не може да ми отрече. Вярвам, че малцина имат моя опит. Събрах цялото си знание, синтезирах го, доколкото ми позволиха силите, подредих го и ви го представям. Оттук нататък щафетата е във ваши ръце.

Време е!

**Ангел Грънчаров – Елтимир
Февруари 2008 година**